

PRZECZYTAJ

Jak wygląda żydowski obrzęd zaślubin?

Młodzi zawierają ślub w obecności rabina. Stoją pod tzw. chupą, czyli specjalnym baldachimem. Jest on symbolem szekina, czyli obecności Boga. Nad małżonkami jest ręka Boga, który im błogosławi. Obrzędowość zaślubin nawiązuje do biblijnej Pieśni nad Pieśniami. Generalnie cała sfera cielesna, płciowość, przekazywanie życia są dla Żydów ściśle związane z ich wiarą. Przy czym pamiętajmy, że około jednej trzeciej żydowskich mieszkańców Izraela praktykuje judaizm. Część jest obojętna, a część nawet wroga wobec religii.

Starsi Bracia, z Ryszardem Montusiewiczem rozmawia ks. Tomasz

Jaklewicz, [w:] Wiara.pl

[dostęp 7 marca 2013], dostępny w Internecie:

<http://religie.wiara.pl/doc/472064.Starsi-Bracia>

14. Pielgrzymka na wschód – islam a chrześcijaństwo

1. CELE LEKCJI – WYMAGANIA OGÓLNE

- motywowanie do zainteresowania się innymi religiami,
- rozpoznawanie różnic i podobieństw między islamem a chrześcijaństwem.

2. TREŚCI NAUCZANIA – WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE

uczeń:

- rozpoznaje tekst koraniczny,
- na podstawie wysłuchanego dialogu podaje znaczenie kluczowych określeń związanych z islamem,
- swoimi słowami wyjaśnia praktyki religijne i prawdy wiary islamu,
- po lekcji podaje podobieństwa między islamem a chrześcijaństwem,
- po zajęciach pokazuje na mapie politycznej świata państwa muzułmańskie,

3. POJĘCIA, POSTACI

- islam,
- Allah,
- Koran,
- Mekka,
- meczet,
- dżihad,
- Mahomet,
- czador,
- ramadan.

4. WARTOŚCI

- kształtowanie postawy szacunku dla wyznawców innych religii.

5. SCHEMAT LEKCJI

- Koran – odczytanie fragmentu,
- pojęcia islamu,
- prawdy wiary; praktyki religijne islamu,
- podobieństwa między islamem a chrześcijaństwem.

6. PROPOZYCJA REALIZACJI

Wprowadzenie

Metoda – czytanie tekstu. Nauczyciel czyta krótki fragment Koranu:

Rodz. I

W Imię Boga Miłosiernego i Litościwego!

Chwała Bogu, Panu światów,

Miłosiernemu i Litościwemu ,

Królowi Dnia Sądu.

Oto Ciebie czcimy i Ciebie prosimy o pomoc.

Prowadź nas drogą prostą

Drogą tych, których obdarzyłeś dobrodziejstwami;

nie zaś tych, na których jesteś zagniewany, i nie tych, którzy błędzą

[dostęp 19 kwietnia 2013], dostępny w Internecie: <http://www.poznajkoran.pl/koran/1/>

Po odczytaniu, zadaje pytanie:

- 1) z jakiej świętej księgi pochodzi odczytany fragment?
- 2) do jakiej religii należy Koran?

Podsumowanie: dzisiaj omówimy zagadnienia związane z kolejną religią monoteistyczną – z islamem; poznamy zasady i praktyki religijne muzułmanów.

Rozwinięcie tematu

Metoda – czytanie tekstu z podziałem na role. Nauczyciel prosi uczennicę i ucznia, aby odczytali dialog pomiędzy turystką z Europy a muzułmaninem Ali. Turystka, będąc w kraju muzułmańskim, wchodzi do kawiarni i widzi, że jest jedyną kobietą. Siada obok muzułmanina Ali i zaczyna rozmowę (załącznik 1). Nauczyciel prosi, aby uczniowie bardzo uważnie słuchali (w trakcie mogą robić notatki), ponieważ będą mieli do wykonania ćwiczenie w oparciu o treści zawarte w dialogu.

Metoda – karta pracy. Następnie nauczyciel daje każdemu uczniowi formularz (załącznik 2); zadaniem uczniów jest sporządzenie słowniczka terminów związanych z islamem; uczniowie muszą przyporządkować hasła do odpowiednich objaśnień. Wpisują literę, którą oznaczone jest każde hasło, do ramki z właściwym objaśnieniem. Podsumowanie: nauczyciel odczytuje właściwe odpowiedzi; może je krótko skomentować, odwołując się do przeczytanego wcześniej dialogu.

Metoda – wykład. Nauczyciel omawia praktyki religijne i prawdy wiary islamu.

Praktyki religijne:

- 1) pięć razy dziennie modlitwa,
- 2) post trwający jeden miesiąc w roku,
- 3) obowiązkowa pielgrzymka do Mekki,
- 4) pomoc biednym,
- 5) oddanie czci Bogu.

Prawdy wiary:

- 1) jeden Bóg;
- 2) Mahomet ostatni prorok,
- 3) istnieje życie przyszłe, zmartwychwstanie ciał, sąd ostateczny,
- 4) istnieją aniołowie, diabły i dżinny (istoty pośrednie między aniołem i człowiekiem).

Zakończenie

Wskazanie na podobieństwa między islamem a chrześcijaństwem:

- 1) jeden Bóg,
- 2) modlitwa,
- 3) oddanie czci Bogu,
- 4) zmartwychwstanie ciał,
- 5) niebo, piekło.

Notatka

Zapis praktyk religijnych oraz prawd wiary islamu.

Korelacja z edukacją szkolną

- 1) etyka – szacunek dla wyznawców islamu,
- 2) geografia – kraje i miasta muzułmańskie.

7. INNE MOŻLIWOŚCI REALIZACJI

Metoda – praca z podręcznikiem. Nauczyciel dzieli uczniów na pięć grup; zadaniem każdej grupy jest opracowanie informacji (przy użyciu podręcznika) na temat jednego filaru wiary, po zakończonej pracy przedstawiciel wyjaśnia dany filar wiary.

Metoda – mapa. Jeśli jest taka możliwość, nauczyciel może wskazać na ściennej mapie świata cztery miasta, które są najważniejsze w religii islamskiej: Mekka, Medyna, Jerozolima, Kairouan.

8. ALTERNATYWNE TEKSTY DO WYKORZYSTANIA NA LEKCJI

LISTY, OPINIE

Podczas służby wojskowej Mohammed, młody iracki islamista, pochodzący z szyickiej rodziny, odkrył, że jego sąsiad z koszar jest chrześcijaninem. Pomiędzy dwoma mężczyznami zawiązała się relacja przyjaźni, dzięki której Mohammed się odmienił. Powróciwszy do cywila nieustannie pragnął nawrócić się na chrześcijaństwo. Dla jego rodziny, to rzecz nie do przeskokczenia. W islamie zmiana religii jest przestępstwem. Wszyscy chcą go odwieść od tej decyzji. Po zastraszaniu i biciu jest torturowany, i uwięziony, ale się nie poddaje. Przeciw niemu wypowiedziana jest fatwa. Jego bracia strzelają do niego na ulicy. Ciężko ranny upada. Tym bohaterem jest Joseph Fabelle. Obecnie ze swoją rodziną mieszka we Francji.

Ks. abp Józef Michalik, *Rok wiary. Ku nowej ewangelizacji*, Kraków 2012,

s. 118-119

PRZECZYTAJ

Nawrócony muzułmanin

Historia życia Tymoteusza Aytaca jest tak niezwykła, że może wydawać się nieprawdopodobna. Aytac to młody muzułmanin turecki, który nawrócił się i chce zostać księdzem katolickim. Obecnie studiuje teologię w seminarium w Augsburgu. Aytac G. ma 24 lata, urodził się w Antakya (Antiochia) na południu Turcji, pochodzi z prostej rodziny. Ojciec jest szoferem i jeździ na dalekich trasach, matka prowadzi gospodarstwo domowe i ma jeszcze sześcioro rodzeństwa. Cała rodzina to głęboko wierzący muzułmanie. W roku 1994 Aytac, młody mechanik samochodowy spotkał w swoim rodzinnym mieście Antakya grupę młodych chrześcijan i muzułmanów, którzy w domu jednej z siostr zakonnych z Niemiec zbierali się na modlitwę, dyskusje religijne i śpiewy kanonów z Taizé.

Choć modlitwy i śpiewy miały charakter chrześcijański, Aytac nie czuł, że jest „nawracany”. Poczul jednak pragnienie głębszego poznania wiary chrześcijan: „Zacząłem czytać Pismo Święte. Zachwyciłem się Jezusem Chrystusem i pokochałem Go. Biblia i Jezus to był szok dla mnie. Sposób, w jaki Jezus rozmawia z ludźmi, kontaktuje się z nimi, było dla mnie czymś fascynującym. Ujrzałem nowe, nieznane mi dotychczas oblicze Boga”. W styczniu 1997 roku Aytac przyjął chrzest w katedrze w Mersin. Uroczystości chrztu i radość stały się początkiem trudności, jakie decyzja ta przyniosła młodemu konwertycie. Wkrótce potem zjawili się w domu policjanci i aresztowali go jako terrorystę. Wielu przyjaciół zerwało z nim wszelkie kontakty. Na każdym kroku dawano mu odczuć niechęć i wzdargę. Uważano go za zdrajcę i zaprzańca.

W wojsku początkowo nie zdradzał się, że jest chrześcijaninem: „Modliłem się dużo”. Po kilku miesiącach jednak wiedzieli już wszyscy, że młody żołnierz Aytac jest chrześcijaninem. Ale nie miało to żadnych negatywnych konsekwencji dla niego. Komendant okazał mu dużą życzliwość. Poprosił go o Biblię, umożliwił mu spełnianie praktyk religijnych, odmawiania różańca, a także uczestnictwo w niedzielę we Mszy Świętej.

Rodzice jednak zareagowali na jego zmianę religii bardzo gwałtownie: „Po przygotowaniu do chrztu stanąłem wobec bardzo

trudnej decyzji. Musiałem wybrać między Jezusem Chrystusem a moimi rodzicami. Ojciec zdecydowanie zażądał: albo twoja wiara, albo twoja rodzina!" Zaczął się prawdziwy dramat rodzinny. Aytac został bez domu!

Zaczął się modlić. Wybrał mimo wszystko Jezusa. „Jezusa tak kocham, że opuszczę dla niego dom i rodziców!” Nie chciał jednak palić za sobą mostów. Szukał kontaktów i pojednania z najbliższymi. Na kilka dni przed pójściem do wojska, Bóg wysłuchał jego gorących modlitw. Dzięki pośrednictwu matki, ojciec przyjął syna do swego domu.

„Gdy doszło do spotkania, ojciec zawahał się, ale potem objął mnie serdecznie” wspomina ze wzruszeniem Aytac. W domu urządzono uroczystość, pojawiło się dobre jądło i zabrzmiały radosne śpiewy. Ojciec odzyskał syna, syn ojca. Aytac został ponownie przyjęty do rodziny. Na temat religii nie mówiło się. Był to temat tabu. Po rodzinnym pojednaniu Aytac rozpoczął spokojnie osiemnastomiesięczną służbę wojskową. Na chrzcie wybrał sobie imię Tymoteusza. Zdecydował o tym tekst św. Pawła: I Tym 4, 12-16. Po ukończeniu wojska udał się do Trabzon nad Morzem Czarnym. Chciał pracować aktywnie we wspólnocie katolickiej, a równocześnie pogłębić swoją wiarę dzięki bliższym kontaktom z tamtejszym księdzem proboszczem i współpracą z nim w parafii.

Aytac zrozumiał, że jego powołaniem jest duszpasterstwo i praca dla Boga, i Kościoła. Co raz częściej jednak zastanawia się, czy służba ta, to współpracownik świecki, czy też Bóg powołuje go do kapłaństwa. Poprosił o radę swego biskupa w Turcji i napisał też do rektora seminarium w Augsburgu w Niemczech. Po wielu rozmowach i po modlitwie, Aytac znalazł się w augsburgskim seminarium. Aytac, na którego koledzy seminaryjni wołają Timo, stoi na początku nowej drogi. Czy zostanie księdzem, okaże się. Skromnie odpowiada na to pytanie: „Nie ja wybrałem tę drogę. Czynię tylko to, co chce Jezus”. Aytak chce być księdzem i na pewno celibat nie stoi mu na przeszkodzie.

„Chcę iść tą samą drogą jak sam Jezus. Uważam, że niektórzy zapomnieli, co znaczy być księdzem a mianowicie: jest to całkowite poświęcenie się ludziom, aby w imieniu Jezusa udzielać im sakramenty i głosić Dobrą Nowinę”. Na pytanie, jak odbiera

Kościół, skromnie odpowiada: „Czuję się w Kościele, jak w moim domu, a w Eucharystii spotykam codziennie Jezusa”.

Ks. Stanisław Szmidt SDB, *Nawrócony muzułmanin* [w:] Adonai.pl

[dostęp 30 marca 2013], dostępny w Internecie:

<http://adonai.pl/swiadectwa/?id=39>

PRZECZYTAJ

Drodzy młodzi

[...] Z młodymi spotykam się często, zwykle z katolikami. Wśród młodych muzułmanów znalazłem się po raz pierwszy. My, chrześcijanie i muzułmanie, mamy wiele rzeczy wspólnych jako wierzący i jako ludzie. Żyjemy w tym samym świecie, oznaczonym wieloma znakami nadziei, ale również wieloma znakami budzącymi obawy. Abraham jest dla nas tym samym wzorem wiary w Boga, poddania się Jego woli i ufności w Jego dobroć. Wierzmy w tego samego Boga, Boga jedynego, Boga Żyjącego, Boga, który stwarza świat i swoje stworzenia doprowadza do doskonałości. A więc moja myśl zwraca się do Boga i ku Niemu wznosi się moje serce, i o Nim samym pragnę do was przede wszystkim mówić, o Nim, gdyż w Niego wierzmy – wy muzułmanie i my katolicy – ale chcę również mówić do was o wartościach ludzkich, które w Bogu mają swą podstawę, o tych wartościach, które dotyczą rozkwitu naszych osobowości, jak również naszych rodzin i naszych społeczeństw, jak wreszcie rozkwitu wspólnoty międzynarodowej. Czyż tajemnica Boga nie jest najwyższą rzeczywistością, od której zależy sam sens, jaki człowiek nadaje swojemu życiu? I czyż nie jest to pierwsze zagadnienie, jakie staje przed młodym człowiekiem, kiedy on rozmyśla o tajemnicy własnego istnienia i o tych wartościach, jakie zamierza wybrać dla zbudowania swojej dojrzewającej osobowości? Jeżeli o mnie chodzi: w Kościele katolickim sprawuję zadanie następcy Piotra, tego Apostoła, którego Jezus wybrał, by umacniał swoich braci w wierze. Po papieżach, którzy bez przerwy następowali po sobie w ciągu historii, jestem dzisiaj biskupem Rzymu, powołanym do tego, by wśród moich braci w świecie być świadkiem wiary i gwarantem jedności wszystkich członków Kościoła. Toteż dzisiaj przychodzę

do was jako wierzący. I chciałbym całkiem po prostu dać tutaj świadectwo temu, w co wierzę i czego sobie życzę dla szczęścia moich braci, ludzi, i tego, co na podstawie doświadczenia uważam za pozytywne dla wszystkich.

Bł. Jan Paweł II, Przemówienie wygłoszone na stadionie w Casablance w 1985 r.

[w:] „Nasza Rodzina” 11 (494) 1985, s. 14-18

[dostęp 30 marca 2013], dostępny w Internecie:

http://www.recogito.l.pl/recogito_jp2-2/sacrum2.htm

PRZECZYTAJ

Wezwanie do wspólnego świadectwa o Bogu

Dialog pomiędzy chrześcijanami a muzułmanami jest dzisiaj bardziej, niż kiedykolwiek, potrzebny. Wywodzi się on z naszej wierności wobec Boga i zakłada, że będziemy umieli rozpoznawać Boga przez wiarę i świadczyć o Nim słowem, i czynkami w świecie coraz bardziej zsekularyzowanym, a nieraz i ateistycznym. Młodzi będą mogli zbudować lepszą przyszłość, o ile postawią przede wszystkim na swoją wiarę w Boga i o ile rozumnie, i ufnie zobowiążą się do budowania tego nowego świata według planu Bożego.

Bóg jest źródłem wszelkiej radości. Toteż mamy świadczyć o Bogu naszą kulturą, naszym uwielbieniem, naszą pochwałą i błagalną modlitwą. Człowiek nie może żyć, nie modląc się, tak jak nie może żyć, nie oddychając. Mamy dawać świadectwo naszym pokornym szukaniem Jego woli; to On ma być natchnieniem naszego zaangażowania się dla sprawiedliwszego i bardziej zjednoczonego świata. Drogi Boże nie zawsze są naszymi drogami. One przerastają nasze działanie, zawsze niepełne są intencje naszego serca, zawsze niedoskonałe. Bóg nigdy nie może być używany do naszych celów, gdyż On jest ponad wszystkim. To świadectwo wiary, żywotne dla nas i nie dopuszczające ani niewierności wobec Boga, ani obojętności na prawdę, dokonuje się w szacunku dla innych tradycji religijnych, gdyż każdy człowiek spodziewa się, że zostanie uszanowany za to, czym rzeczywiście jest, oraz za to, w co wierzy w swoim sumieniu. Pragniemy, by wszyscy doszli do pełni Prawdy Bożej, ale każdy może to zrobić tylko przez wolną decyzję własnego sumienia, bez zewnętrznych przymusów, niegodnych

dobrowolnego hołdu rozumu i serca, odpowiadającego godności ludzkiej. Taki jest prawdziwy sens wolności religijnej, szanującej jednocześnie Boga i człowieka. Od takich wyznawców, wielbiących Go w duchu i w prawdzie, Bóg oczekuje szczerego kultu.

Bł. Jan Paweł II, Przemówienie wygłoszone na stadionie w Casablance w 1985 r.

[w:] „Nasza Rodzina” 11 (494) 1985, s. 14-18

[dostęp 30 kwietnia 2013], dostępny w Internecie:

http://www.recogito.l.pl/recogito_jp2-2/sacrum2.htm

15. Zrozumieć Hindusa

1. CELE LEKCJI – WYMAGANIA OGÓLNE

- motywowanie do zainteresowania się innymi religiami,
- odkrywanie różnego podejścia do rozwoju duchowego człowieka.

2. TREŚCI NAUCZANIA – WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE

uczeń:

- definiuje pojęcie „hinduizm”,
- wymienia święte księgi hinduizmu i wyjaśnia jego podstawowe pojęcia,
- definiuje pojęcie „reinkarnacja”,
- swoimi słowami wymienia przyczyny wpływające na atrakcyjność religii Wschodu.

3. POJĘCIA, POSTACI

- Sankhaja, joga, wedanta,
- Moksza,
- Brahma; Vishnu; Shiva,
- Dźnana joga; Karma-joga; Bhakti-joga; Radża-joga,
- Vedas, Upanishadas, Mahabharata, Ramajana,
- monoteizm, panteizm, teizm,
- wegetarianizm,
- reinkarnacja,
- medytacja,
- asceza.

14. Pielgrzymka na wschód – islam a chrześcijaństwo

Załącznik 1

TURYSTKA: Dlaczego w kawiarni, poza mną, nie ma żadnej kobiety?

ALI: Kobiety muszą pracować. W kawiarni, wśród mężczyzn, kobieta nie ma nic do szukania.

TRYSTKA: Kobiety godzą się z tym?

ALI: Kobietom nie wolno również przebywać wśród mężczyzn w domu modlitwy – meczecie. Wiedzą one, że tak chce Allah.

TURYSTKA: Opowiedz mi więcej o Twojej wierze.

ALI: Allah jest moim Bogiem; Mahomet – Jego prorokiem; Mekka – kierunkiem modlitwy, a islam – moja religia!

TURYSTKA: Co oznacza kierunek modlitwy?

ALI: Pięć razy dziennie muszę się modlić do Allaha, zwrócony twarzą w kierunku Mekki.

TURYSTKA: Dlaczego w stronę Mekki?

ALI: Tak naucza prorok Mahomet.

TURYSTKA: Czy Mahomet jest założycielem Twojej religii?

ALI: Tak, był także sędzią, prawodawcą i przywódcą. Cały Wschód i północną Afrykę, on i jego następcy zdobyli, i nawrócili na prawdziwą wiarę. Allah kieruje ludźmi – On wie wszystko.

TURYSTKA: A skąd Ty to wiesz?

ALI: Głosił nam to Mahomet, a jemu objawił to Allah.

TURYSTKA: Czy to prawda, że nie wolno wam jeść mięsa wieprzowego?

ALI: Mięso wieprzowe i alkohol są grzeszne!

TURYSTKA: Czy wasza wiara nakazuje wam coś jeszcze?

ALI: Musimy pościć, pomagać biednym i raz w życiu odbyć pielgrzymkę do Mekki.

TURYSTKA: Często musicie pościć?

ALI: Nie, tylko w czasie ramadanu, w dziewiątym miesiącu w roku. W czasie ramadanu wolno nam jeść tylko po zapadnięciu zmroku i przed nastaniem świtu.

TURYSTKA: Czy nazywacie to przykazaniami?

ALI: Nazywamy pięcioma filarami religii.

TURYSTKA: Dlaczego filarami?

ALI: Bo dźwigają naszą wiarę.

TURYSTKA: Jak to rozumiesz?

ALI: Musimy zachowywać nakazy owych pięciu filarów, wówczas Allah będzie widział, że wierzymy. Allah będzie sprawował surowy sąd nad niewiernymi.

TURYSTKA: A dlaczego musicie odbyć pielgrzymkę do Mekki?

ALI: Allah przebaczy nam wtedy nasze grzechy. Mekka jest miastem Mahometa.

TURYSTKA: Czy wierzysz, że Allah Cię kocha?

ALI: Allah siedzi na tronie, On jest wszechpotężny. Allah nie musi nam powiedzieć, że nas kocha.

Załącznik 2

A	Islam		obowiązek szerzenia i obrony wiary przez muzułmanów, także za pomocą walki zbrojnej; święta wojna.
B	Allah		twórca koncepcji religijnych islamu, ostatni z proroków.
C	Koran		miejsce urodzenia Mahometa, obecnie cel pielgrzymek muzułmanów.
D	Mekka		święta księga muzułmanów, zawierająca podstawy teologii i prawa islamu.
E	Meczet		święto muzułmanów trwające miesiąc, czas ścisłego postu: nie można jeść, pić, palić od wschodu do zachodu słońca.
F	Dżihad		jedyny Bóg dla muzułmanów.
G	Mahomet		tradycyjna część ubioru kobiet muzułmańskich zakrywająca całą postać, widoczne są tylko oczy.
H	Czador		budynek, w którym oddaje się cześć Allahowi.
I	Ramadan		religia zakładająca wiarę w Allaha i boskie posłannictwo proroka Mahometa.